

7. s. e. Trinitatis i Drejø kirke

2. tekstr. Matthæus 10, 24 – 31

Af Hanne Thordsen

Salmer: 748, 46,289/ 690 404

Jeg ved ikke om det er sommervarmen? Men det er som om den stiger én til hovedet og får hjernen til at koge, så den ikke fungerer helt optimalt. I hvert fald var det sådan, at da jeg læste dagens evangelium i begyndelsen af ugen for at forberede prædikenen, så væltede der straks en sangstump ind i mit hoved, som ikke har været til at få ud igen og som har meldt sig hver eneste gang jeg læser ordene: "Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene!" Så den sang vil åbenbart med i dagens prædiken – og det kommer den så, hvor pinligt det end er, ordene er fra en af Gnags sange:

"Vi er de vilde kaniner med meget lange ører
Alt hvad I hvisker og siger, kan vi høre!"

Og hvad er det så de bruger deres lange ører til? Joe, til at afsløre løgn og bedrag såmænd:

"Har du fred i den ene hånd og krig i den anden
Og kalder de dig gud, hvisker vi at du er fanden!"

Og så er det måske alligevel ikke så sært at de vilde kaniner sneg sig ind i mit øre, for med den replik er vi måske ikke så langt fra dagens evangelium, hvor Jesus siger: "Der intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult som ikke skal blive kendt."

Jo tingene skal lægges klart frem, der skal prædikes, skal der – det er dagens tema.

Også i den gammeltestamentlige tekst, der oven i købet er taget fra Prædikerens bog.

Og hvad er det så der skal prædikes i hjertet ind?

Ja i Prædikerens bog er det den visdom, at der er en tid til alt under jorden. Verden er lys og mørke. Det ene findes ikke uden det andet. Der er en tid til at græde og en tid til at le, en tid til at klage og en tid til at danse. En tid til krig og en tid til fred. En tid til at elske og en tid til at hade. Der er en tid til at leve og en tid til at dø - for sorrig og glæde de vandre til hobe, lykke og ulykke følges og ad.

Det er meget smukke ord og en erfaring vi alle kan gøre os. Sådan er det jo ganske enkelt, det oplever vi jo også i vores liv.

Men bortset fra den smukke poesi, ja så har Prædikereren ikke så meget mere at sige til os. For selvom Gud har lagt menneskene verdens gang på sinde, ja så fatter vi alligevel ikke noget som helst af hvad Gud gør, derfor er prædikerens morale da også:

– så spis drik og vær glad – det er den eneste mening med livet, for når det kommer til stykket er alt tomhed. Dø skal du jo under alle omstændigheder.

Den gammeltestamentlige prædikant var såmænd eksistentia­list længe før Sarte lancerede det livssyn engang i 1940'erne:

At livet er uden mening i sig selv – livet får kun mening ved at vi vælger at give det en mening, vælger at holde os i live og leve det liv som det nu engang er, for alt er dybest set tomhed. Sådan var det for 2000 år siden – sådan er det for mange i dag!

Men imellem disse to tomhedsfilosofier – da ankommer Jesus og spark­er et nyt livssyn ind i verden. Et livssyn, han ønsker, skal råbes fra hustage­ne eller prædikes mildt i hjertet ind.

Og det er: at alt ikke er tomhed. Det er ikke lige meget. Livet er ikke meningsløst. Og tomhed. Livet er tværtimod fylde og mening.

At ja! Gud har virkelig gjort alting godt og rigtigt til rette tid. Og den rette tid var da han tillod sig selv at lade sit inderste væsen skinne ud over jorden – ikke kun som morgensolen, ikke kun som det uigennemtrængelige lys, hvorved han havde skabt alt levende, men som et menneske, som mennesket Jesus af Nazareth. Fyldt med Guds lys og alligevel et menneske så virkelig som dig og mig.

Og lyset kom for at vise os få os til at tage helt ind i vores hjerter: "At Ja, det er vi også. Vi er lysets børn!"

At vi er lysets børn.

Og som lysets børn kan vi se på os selv og vor omverden med lyset som for­tegn eller som vilde kaniner måske, der undergraver de grænser, vi sætter for hinanden og parrer sig – altså elsker.

Gud vil igennem Jesus fortælle os at der dybt i os er lagt noget – vores sande væsen -som er uden for vores kontrol og forklaringer – noget større og mere lysfyldt, som er evigheden eller Guds rige og at i det rige, da falder ikke en spurv til jorden Gudløs – uden Gud – uden at Gud er med den eller hvordan vi vil oversætte det græske ord, der betyder "uden" At der er en dyb virkelighed bag ved alle ord og forestillinger. Et lys, som bærer os – ja alt levende i sig og som alt levende på samme måde bærer i sig, fordi vi er født ud af det lys og tilhører det lys.

Og det lys er kærlighed. Det var det, der var Jesus's opgave på jord, at vise os hvordan den kærlighed ser ud og forsøge på at komme til at bo i vores hjerter. Hans prædiken til os lyder: Guds rige – lyset er kommet til jer, ja er i jer – bliv derfor hvad I allerede er, nemlig: lysvendte.

"Lev som lysets børn". Det er det livet går ud på - at leve som lysets børn, handle i pagt med det som Jesus (Lyset selv) har vist i sit jordiske liv: at give godhed, retfærdighed og sandhed plads i vores liv med hinanden og afsløre mørkets gerninger, hvor vi støder på dem omkring os, men først og fremmest i os selv, for at vi ikke kun har øje for splinten i vor nabos øje, mens vi overser bjælken i vores eget. Men afsløre misundelse, løgn, den lille modbydelighed, den indirekte kritik, mindreværdet eller egoismen – tage den ved vinge­benet og svinge den ud i lyset og spørge den: "Hvad laver du her? Hvad er det du vil?" Er det nødvendigt art være sådan? Hvad med at blive lysvendt i stedet?

Det er nemmere sagt end gjort men måske kan dét at tro eller vide sig forbundet med lyset, med den magt, som gennemskinner alt. Måske kan den forbundethed få os til at turde se os selv som vi er – at lade de mindre gode sider slippe ud i lyset blot for at opdage at lyset er tilgivelse og nye begyndelser.

Det er ikke sådan at livet bliver lettere af det, at vi slipper for modgang og sorger.

Men når vi synes det ind i mellem er svært – ja da kan vi stirre på vores mester, "for en discipel står ikke over sin mester og han må være tilfreds hvis det går ham som det er gået mesteren".

Og vores mester ved vi hvordan det gik – det var ikke guld og grønne skove, der blev hans lod, selvom han var lyset.

Men selvom vi kan frygte, ja at vi godt ved, at det ikke går os anderledes end vores mester – at vi må dø en dag – så er ikke alt tomhed af den grund.

For det forunderlige er, at det heller ikke går os anderledes end vores mester i det som vi ikke har en kinamands chance for at udtrykke i ord – nemlig opstandelsen – eller evigheden. Heller ikke her står vi over vores mester og må finde os i – at som han opstod, skal også vi opstå - for hvor han er, vil han, at også vi skal være, for en discipel står ikke over sin mester. Jo det er da glædeligt!!

Og nu klinger Gnags sang igen i ørerne:

Vi er de vilde kaniner

Vi undergraver grænserne og parrer os

Graver grøfter mellem øst og vest

Og vi forbinder søerne

Nord og syd og dig og mig

Og munden op til ørerne"

Og det kan da godt være at det er sommervarmen, men hvis man ikke kan få andet ind i sit hoved end solen og lyset og at vi alle er forbundne med Gud og med hinanden i det lys og at det er værd at sidde og smile fjollet ad – med munden op til ørerne – Ja så går det vist an at være lysvendt.

Amen